

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת נְשִׂיא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ח - חלק כ"ז

קונטרס 537

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

הצדיקים והזהר

שסז

יוסף צבי זצ"ל גאב"ד עדה החרדית, ענה לי כי כל ספריו מלאים עם זהר הקדוש, ואין שאלה על זה, ובפרט שאבי זצ"ל למד, בגלל שראה אצל אביו זצ"ל.

(סוד השם ליראיו חלק ב', דף י"ט)

ה) התמדה בימי הסליחות

עבודה מיוחדת היתה לו להגאון רבי משה אריה פריינד זצ"ל, גאב"ד העדה החרדית בימים אלו. וכה מתארו אחד התלמידים: "בימי הסליחות ועשרת ימי תשובה היה מתפלל בהשכמה, וכבר בשעה שבע בבקר החל רבינו ללמד עם החברותא, והלמוד היה נמשך עד לשעה שתים בצהרים ללא הפסקה. אז חזר רבינו לסעד ארוחת צהרים ולניח קצת על יצועו כדרכו בכל יום. כך חזר הדבר על עצמו מדי יום ביומו.

באחד הימים, כשחזר רבינו לביתו אחרי למוד של שבע שעות, סעד ארוחתו ועלה על יצועו לנוח, וכשהקיץ לאחר כשעה וחצי, החל ללמוד בספר תקוני זהר כפי הסדר שנתקן ללמד בו בחדש אלול. בתוך כך התחילו להתאסף במדר הח צון כמה אנשים שבקשו להכניס אל הקדש פנימה, להתברך בברכת שנה טובה. המשמש נכנס לרבינו ובקש רשות להכניסם, אך לתמהונו הרב השיב לו הרב בנימה של כאב ושברון לב: "אין לי עתה זמן לכה, הלא עדין לא למדתי כמעט מאומה היום!"

לבסוף, לאחר הפצרות רבות, הסכים רבנו לקבל פני האנשים. הוא הכניס כך ידו השמאלית וסגרו עליה, ובגידו הימנית קבל את הפתקאות מידי האנשים. לאחר שונכנסו כלם, פתח שוב את הספר והמשיך ללמד מהמקום שפסק בו.

(מכתבי אחד התלמידים)

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

(ו) האדמו"ר מקלויזנבורג זצוקללה"ה והזהר

לכבוד רבני המפעל הקדוש של הזהר הקדוש שליט"א.

. כשבקר האדמו"ר מקלויזנבורג זצוקללה"ה בלונדון אצל האדמו"ר מורנו הרב רבי שלום משאץ זכרוננו צדיק וקדוש לברכה לחיי העולם הבא, שאל אותו מורנו הרב רבי שלום איזו קושא שיש לו בזהר הקדוש, ענה לו האדמו"ר מקלויזנבורג: אינני לומד זהר.

אחר כך נכנס עמו האדמו"ר מאצ' בדין ודברים ובעבי הקורה בש"ס ובפוסקים, והאדמו"ר מקלויזנבורג תרץ לו הקושא בטוב טעם ודעת ובפלפול עמק על פי הזהר הקדוש.

הפסיר בפליאה האדמו"ר משאץ: חשבתי שאין אתם לומדים זהר הקדוש?

[נ.ב. האדמו"ר מקלויזנבורג הי' צדיק נסתר בתורת הנסתר].

(ז) הרב החסיד רבי יצחק איזיק רוט זצ"ל, מהמקורבים ביותר של כ"ק מרן רבינו מקלויזנבורג זצוקללה"ה, מסר שעורים מדי יום ביומו בזהר הקדוש בעיר הקדש בני ברק

וישכם אברהם בבקר (בראשית כ"ב ג).

הרב החסיד רבי יצחק איזיק רוט זצ"ל, ממקורביו היותר מבהקים של הרבי מקלויזנבורג זצ"ל, ומי שעבר את השואה ונסיונותיה בגבורה כבירה ורווית-הוד, הגיע לארץ ישראל לאחר שפרש מעבודת השחיטה בחוץ לארץ, והשתקע בעיר התורה והחסידות בני ברק.

כאן התמסר ללמוד התורה, ללמד וללמד. **מסר שעורים בשלחן ערוך יורה דעה ובהר הקדוש**, והיה קם באשמרת בבקר ועוסק שעות ארכות בלמודיו, דבר שהפך למנהג של קבע עד אחרית ימיו.

בגרונו, שהוא פנור להוציא בו קול בשש פנפי ראה עם ורדים בששת צנורות הקנה, וזו ו'. ויוציאו מהלב, ששם בינה, כמו שפרשה בעלי המשנה, הלב מבין. יוציא בן מבינה, מכן יה, שהוא ו', שהוא אפרוח בשש פנפים, ויעלה בששת צנורות הקנה, שהם (מלכים א י') שש מעלות לפסה.

ושני כסאות הם, (ירמיה יז) כסא כבוד מרום מראשון, והם הלב והפה. ל"ב, (שמות יז) ויאמר כי יד על פס יה מלחמה לה' בעמלק. כבד, סמאל, פה הפס"ה, פס ה', זהו שכתוב (תהלים פא) תקעו בחדש שופר וגו'.

מהו שופר? קנה, ו', קול שעולה מן הקנה אל הפה, ששם ה', בחמשה מיני תקוני דבור, שהם: השפתים ושנים וחדף. שפתים שנים. שנים וטוחנות שני מינים. וחדף - הרי חמשה. שטוחנים פנה, שהוא קול, כמו שטוחנים הרחיים. להוציא קול ודבור שיוצא מהבינה של הלב במחשבה.

שהוא שם מפרש בעשרה מיני תלים. ובשופר, אין פוחתין מעשרה שופרות. והתורה - הקול שלה, הדבור שלה, הבינה שלה, שפרשה, איזהו חכם? המבין דבר מתוך דבר. מחשבה שלו חשובה לפני הקדוש ברוך הוא מכל קרבנות ועולות. זהו שכתוב (ויקרא ז) זאת התורה לעלה

[1] למנחה. (ע"כ כ"א רע"א מדימנא)

איש או אשה כי יעשו מכל חטאת האדם וגו' (במדבר ד). בא ראה, כתוב (שופטים ד) וחקר הקיני נפרד מקיני מבני חבב חתן משה וגו'. ויאמר שאול אל הקיני וגו'. למה נקרא קיני? והרי פרשה. וכתוב (בראשית טו) את הקיני ואת הקניזי. ונתבאר שעשה קן במדבר

לאפקא ביה קלא, בשית פנפי ריאה עם וורדא. בשית עזקאן דקנה. ודא ו'. ויפוק ליה מלבא, דתמן בינה. פמה דאוקמוה מארי מתניתי, הלב מבין. יפוק בן מבינה, מכן יה, דאיהו ו', דאיהו אפרוח בשית גרפיין. ויסלק ליה בשית עזקאן דקנה, דאינון (מלכים א י') שש מעלות לפסה.

וב' פרקיין אינון (ירמיה יז) כסא כבוד מרום מראשון, ואינון לבא ופומא. ל"ב, (שמות יז) ויאמר כי יד על פס יה מלחמה ליה בעמלק, (בנח"ד) כבד, סמאל, פומא דכס"ה, פ"ס י"ה, הדא הוא דכתיב, (תהלים פא) תקעו בחדש שופר וגו'.

מאי שופר. קנה, ו', קול דסליק מן הקנה, לגבי פומא, דתמן ה'. בה' מיני תקוניין דדבורא, דאינון שפוןן ושינים וחיף. שפוןן תריין. שינים וטוחנות תריין מיניין. וחיף, הא חמש. דטחנין פנהר דאיהו קול, כגוונא דטחנין ריחתיא. לאפקא קול ודבור, דנפיק מבינה דלבא. במחשבה.

דאיהו שמא מפרש בעשר מיני תלים. ובשופר, אין פוחתין מעשרה שופרות. ואורייתא, קלא דילה, דיבור דילה, בינה דילה, דאוקמוה איזהו חכם המבין דבר מתוך דבר. מחשבה דילה. חשיב קמי קדשא בריך הוא, מכל קרבנין ועלוון, הדא הוא דכתיב, (ויקרא ז) זאת התורה לעולה ולמנחה. (ע"כ רע"א מדימנא).

איש או אשה כי יעשו מכל חטאת האדם וגו'. (במדבר ד) תא חזי, פתיב (שופטים ד) וחקר הקיני נפרד מקיני מבני חובב חותן משה וגו', וחקר הקיני מבני בנוי דיתרו הוה, פמה דאתא אמר (שמואל א טו) ויאמר שאול אל הקיני וגו'. אמאי אקרי קיני. והא אוקמוה. וכתוב (בראשית טו) את הקיני ואת הקניזי. ואתמר דעבד קנא

וגו'. וחקר הקיני מבני בנוי של יתרו היה, כמו שנאמר (שמואל א טו) ויאמר שאול אל הקיני וגו'. למה נקרא קיני? והרי פרשה. וכתוב (בראשית טו) את הקיני ואת הקניזי. ונתבאר שעשה קן במדבר

בַּמִּדְבָּרָא, כְּעוֹפֵא דָא, בְּגִין לְמַלְעֵי בְּאוּרֵייתָא,
וְאַתְפָּרֵשׁ מִן מְתָא, נִפְרַד מְקִינָן, אַתְפָּרֵשׁ מֵהָהוּא
עֲמָא דְהוּא בְּקַדְמֵיתָא, וְאַתְדַּבֵּק בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, נִפְרַד מְקִינָן.

וְכַאֲהוּ בַר נֶשׁ דְּזָכִי בְּאוּרֵייתָא, לְמִיזֵל
לְאַתְדַּבְּקָא בְּאוּרְחוּי. דְּכַד בַּר נֶשׁ אֲזִיל
(דף קכ"ב ע"א) בְּאוּרְחוּי דְּאוּרֵייתָא, מְשִׁיף עָלֶיהָ
רוּחָא קְדִישָׁא עֲלָאָה. כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, (ישעיה לב)
עַד יַעֲרָה עָלֵינוּ רוּחַ מְמָרוּם. וְכַד בַּר נֶשׁ סְטִי
אוּרְחוּי, מְשִׁיף עָלֶיהָ רוּחָא אַחְרָא מְסֻטְרָא
אַחְרָא, דְּהוּא סְטְרָא דְּמִסְאַבָּא. וְסְטְרָא
דְּמִסְאַבָּא אַתְעַר מְסֻטְרָא דְּנוֹקְבָא דְּתַהוּמָא
רַבָּא, דְּתַמְזֵן מְדוּרִין דְּרוּחִין בִּישִׁין, דְּנִזְקֵי לְכַנִּי
נֶשׁא, דְּאַקְרוּן נִזְקֵי עֲלֵמָא. דְּהָא מְסֻטְרָא דְּקוּן
קְדַמָּאָה אֲשֶׁתְּכַחוּ.

וַיִּתְרוּ בְּקַדְמֵיתָא כּוּמְרָא לְעַבְדֵּיהּ זָרָה הָהוּא,
וְלַהּ הוּא סְטֵר הָהוּא פְּלַח, וּמְשִׁיף עָלֶיהָ
רוּחָא מֵהָהוּא אֲתֵר. וְעַל דָּא אַקְרִי קִינֵי לְבַתֵּר
נִפְרַד מְקִינָן (וּדְאִי), וְאַתְדַּבֵּק (נ"א וְהַתְּחַבֵּר) בֵּיהּ
בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, (מאי משמע) דְּכָל מָאן
דְּאַתְדַּבֵּק בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְעַבִּיד
פְּקוּדֵי אוּרֵייתָא, כְּבִיכּוּל, הוּא קִיִּים עֲלַמִּין,
עֲלֵמָא דְּלַעִילָא וְעֲלֵמָא דְּלַתְתָּא. וְהָא אוּקְמוּנָהּ,
וְעֲשִׂיתֶם אוֹתָם פְּתִיב.

וְכַל מָאן דְּעִבֵּר עַל פְּקוּדֵי אוּרֵייתָא, כְּבִיכּוּל
פְּגִים לְעִילָא, פְּגִים לְתַתָּא, פְּגִים לְגַרְמִיָּה,
פְּגִים לְכָל עֲלַמִּין. מְתַל לְאִינוּן מְפִרִישֵׁי יַמִּין
דְּשִׁאטֵי (ס"א דְּמִסְרִין) בְּאַרְבָּא, קָם חַד שְׁטִיָּיא
בִּינִיָּהוּ, בַּעַא לְנִקְבָא וְכוּ'.

וְעַל דָּא אִישׁ אוּ אִשָּׁה כִּי יַעֲשׂוּ וְגו', הָאָדָם
וְגו'. (תא תוד) (הושע ו) וְהֵמָּה כְּאָדָם עֲבָרוּ בְּרִית.
אָדָם עִבֵּר עַל פְּקוּדָא חַד דְּאוּרֵייתָא, גְּרִים לִיה
לְגַרְמִיָּה מִיתָה, וְגַרְם לְכָל עֲלֵמָא, פְּגִים לְעִילָא,

כְּעוֹף זָה, כְּדִי לְעַסֵּק בַּתּוֹרָה,
וְנִפְרַד מִן הָעִיר. נִפְרַד מְקִינָן, נִפְרַד
מֵאוּתוּ עִם שְׁהִיָּה שֵׁם קָדָם וְנִדְבַק
בְּקְדוּשַׁת-בְּרוּךְ-הוּא, נִפְרַד מְקִינָן.
אֲשֵׁרֵי הָאִישׁ שְׂזוּכָה בַּתּוֹרָה לְלֶכֶת
וְלַהֲתַדְּבֵק בְּדְרָכֵיו. שְׁכַשְׁאָדָם
הוּלָף בְּדְרָכֵי הַתּוֹרָה, מוֹשֵׁף עָלָיו
רוּחַ קְדוּשָׁה עֲלִינוּהָ, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר
(ישעיה לב) עַד יַעֲרָה עָלֵינוּ רוּחַ
מְמָרוּם. וְכַשְׁאָדָם סוּטָה בְּדְרָכֵיו,
מוֹשֵׁף עָלָיו רוּחַ אַחְרָת מְצַד אַחַר,
שֶׁהוּא צַד טְמָאָה, וְצַד הַטְּמָאָה
מִתְעוֹרֵר מְצַד נֶגֶב תְּהוּם רַבָּה,
שְׁשֵׁם מְדוּרֵי רוּחוֹת רְעוֹת
שְׂמִיזִיקִים לְאַנְשִׁים שְׁנִקְרָאִים
מִזִּיקֵי הָעוֹלָם, שְׁהִרֵי מְצַד קִינָן
הִרְאִישׁוֹן נִמְצָאוּ.

וַיִּתְרוּ בַּהֲתַחֲלָה הִיָּה כְּמַר
לְעַבְדֵּיהּ זָרָה, וְלֵאמֹתָו צַד עִבֵּר,
וּמְשִׁיף עָלָיו רוּחַ מֵאוּתוּ מְקוּם,
וְלָכֵן נִקְרָא קִינֵי, אַחַר שְׁנִפְרַד
מְקִינָן (וּדְאִי) וְנִדְבַק (נ"א וְהַתְּחַבֵּר)
בְּקְדוּשַׁת-בְּרוּךְ-הוּא. (מה משמיעני)
שְׁכָל מִי שְׁנִדְבַק
בְּקְדוּשַׁת-בְּרוּךְ-הוּא וְעוֹשֶׂה מְצוּוֹת
הַתּוֹרָה, כְּכִיכּוּל הוּא מְעַמִּיד
עוֹלָמוֹת, עוֹלָם הָעֲלִיוֹן וְעוֹלָם
הַתַּחְתּוֹן. וְהִרֵי פְרִישִׁיָּה, שְׁכַתּוּב
וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם.

וְכַל מִי שְׁעוֹבֵר עַל מְצוּוֹת הַתּוֹרָה,
כְּכִיכּוּל פּוֹגֵם לְמַעְלָה, פּוֹגֵם
לְמַטָּה, פּוֹגֵם אֶת עַצְמוֹ, פּוֹגֵם
בְּכָל הָעוֹלָמוֹת. מְשַׁל לְאוֹתָם
סְפִינִים שְׂבִיטִים שְׁשֻׁטִים פְּאִנִּיָּה, קָם
שׁוּטָה אַחַד בִּינֵיהֶם וְרִצָּה לְעֲשׂוֹת
חֹר בְּסִפִּינָה וְכוּ'.

וְכִינָן, אִישׁ אוּ אִשָּׁה כִּי יַעֲשׂוּ וְגו',
הָאָדָם וְגו'. (בא ראה) (הושע ו) וְהֵמָּה
כְּאָדָם עֲבָרוּ בְּרִית. אָדָם עִבֵּר
מְצוּהָ אַחַת שֶׁל הַתּוֹרָה - גְּרָם
לְעַצְמוֹ מִיתָה, וְגַרְם לְכָל הָעוֹלָם,
פְּגִים לְמַעְלָה, פְּגִים לְמַטָּה. וְאוֹתוֹ

פְּגִים לְתַתָּא, וְהָהוּא חוּבָא

חטא תלוי עד שיעמיד הקדוש ברוך הוא העולם כמקדם ויעבר אותו פגם מהעולם. זהו שכתוב (ישעיה כה) בלע המות לנצח ומחה ה' אלהים דמעה מעל כל פנים וגו'. ולכן פי יעשו מפל חטאת האדם. (כתוב) האדם - אדם הראשון.

למען מעל בה', שמי שיוצא מרחמים ויונק מדין, גורם פגם. ולכן הרחמן יצילנו מרשעי העולם הזה ומפגמיהם. כמה צדיקים מסתלקים בגללם, מלבד לכל מה שגורמים למעלה ולמטה.

רבי יצחק ורבי יהודה היו הולכים מאושא ללוד. אמר רבי יהודה (יצחק), נאמר דברי תורה ונלך. פתח רבי יהודה (יצחק) ואמר, (שמות כא) כי יפתח איש בור או פי יכרה איש בר וגו'. מה כתוב אחריו? בעל הבור ישלם וגו'. ומה על זה כף - מי שגורם להסריח העולם בחטאיו על אחת כמה וכמה. אלא תמהנו, שאף על גב שמשריח העולם, למה יש לו תשובה, כמו שכתוב איש או אשה כי יעשו וגו' והתודו את חטאתם והשיב?

א"ל ודאי זה מועיל להם משום שעשה תשובה, כביכול הוא עושה אותו ממש. שהרי מה שפגם למעלה - תקן, ובמה? בתשובה, שכתוב איש או אשה כי יעשו וגו', והתודו את חטאתם והשיב, ויתשובה מתקנת הכל, מתקנת למעלה - מתקנת למטה, מתקנת עצמו - מתקנת לכל העולם.

פתח רבי יצחק (יהודה) אחריו ואמר, (דברים ד) בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה וגו'. בצר לך - מפאן שתשובה מעליא מפלא, עד שלא ישרה הדין בעולם. שאחר ששורה הדין מתחזק

תלויא, עד דיקיים קדשא בריך הוא עלמא כמלקדמין, ויתעבר ההוא פגימו מעלמא, קדא הוא דכתיב, (ישעיה כה) בלע המות לנצח ומחה יי אלהים דמעה מעל כל פנים וגו'. וביגין כך פי יעשו מפל חטאת האדם. (כתוב) האדם, אדם קדמא.

למען מעל ביי, דמאן דיפוק מרחמי, וינקה מן דינא, הוא גרים פגימו וכו', ועל דא, רחמנא לישזבן מחייבי דהאי עלמא, ומן פגימו דלהון, כמה זכאין מסתלקי בגינניהו, בר כל מה דגרמי לעילא ותתא.

רבי יצחק ורבי יהודה הוו אזלי מאושא ללוד, אמר רבי יהודה (יצחק) נימא מילין דאורייתא ונזיל. פתח רבי יהודה (ס"א יצחק) ואמר, (שמות כא) כי יפתח איש בור או פי יכרה איש בר וגו'. מה כתיב בתריה, בעל הבור ישלם וגו'. ומה על דא כן, מאן דגרים לאבאשא עלמא בחובוי על אחת כמה וכמה. אלא תוהנא דאף על גב דאבאיש עלמא, אמאי אית ליה תשובה, כמה דכתיב איש או אשה כי יעשו וגו' והתודו את חטאתם והשיב. א"ל ודאי דא מהנאי להו, בגין דעביד תשובה, כביכול הוא עביד ליה ממש. דהא מה דפגים לעילא, אתקין ליה, ובמה בתשובה. דכתיב איש או אשה כי יעשו וגו', והתודו את חטאתם והשיב, ותשובה אתקין כלא, אתקין לעילא, אתקין לתתא, אתקין לגרמיה, אתקין לכל עלמא.

פתח רבי יצחק (ס"א יהודה) אבתייה ואמר, (דברים ד) בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה וגו'. בצר לך, מפאן דתשובה מעליא מפלא, עד לא ישרי דינא בעלמא. דבתר דשרי דינא עד שלא ישרה הדין בעולם. שאחר ששורה הדין מתחזק

תקיף חיליה מאן ועבר ליה מעלמא ויסלק ליה. דהא (דף קכ"ב ע"ב) פיון דשארי דינא, לא אסתליק עד דישתלים. בתר דאשתלים, ועבד תשובה, אתקין עלמין פלהו. משמע, דכתיב ומצאוהו פל הדברים האלה באחרית הימים, וכתב ושבת עד ה' אלהיך וגו'. פי אל רחום ה' יי אלהיך וגו'.

שחרי פיון ששורה הדין, לא מסתלק עד שנשלים. אחר שנשלים ועשה תשובה, מתקן כל העולמות. משמע שכתוב ומצאוהו כל הדברים האלה באחרית הימים, וכתב ושבת עד ה' אלהיך וגו'. פי אל רחום ה' אלהיך וגו'.

באחרית הימים, מאי איפא הכא. אלא לאכללא כנסת ישראל, דאיהי כגלותא, ואשתכחת בעאקו דלהון, ולא שבקת לון לעלמין. ובגין פך קדשא בריה הוא אף על גב דאשרי דינא בעלמא, בעי דיהדרון ישראל בתשובה, לאוטבא להו בהאי עלמא, ובעלמא דאתי, ולית לך מאן דקאים קמי תשובה.

באחרית הימים, מה יש כאן? אלא להכליל כנסת ישראל, שהיא בגלות ונמצאת בצרותם, ולא עוזבת אותם לעולמים. ולכן הקדוש ברוך הוא, אף על גב שמשרה דין בעולם, רוצה שיחזרו ישראל בתשובה להיטיב להם בעולם הזה ובעולם הבא, ואין לך מי שיעמד בפני התשובה.

תא חזי, אפילו כנסת ישראל, תשובה אקרי. ואי תימא (תשובה) עלאה (כ"א מעליא) (כ"א ואת עלאה) מפל אתר לא שכיח, אלא דא אקרי תשובה, פד אהדר רחמי לקבלהא, והיא תבת על פל אינון אוכלסין וינקא לון. ותשובה מעליא, פד אתמסר נפשא לגבה, ונטיל לה בזמנא דאיהי בתשובה, פדין פלא אתתקן לעילא ותתא, ואתתקן הוא, וכל עלמא.

בא ראה, אפלו כנסת ישראל נקראת תשובה. ואם תאמר, (תשובה) עליונה (מעלה) (ואת עליונה) מכל מקום לא נמצאת - אלא זו נקראת תשובה, כשחוזר רחמים למולה, והיא חוזרת על כל אותם אוכלוסים ומיניקתם. ותשובה מעלה - כשנומרת הנפש אליה ולוקחת אותה בזמן שהיא בתשובה, אז הכל מתתקן למעלה ולמטה, ומתתקן הוא וכל העולם.

חייבא חד בעלמא, קלקולא דכמה אתרנין בגיניה. ווי לחייבא, ווי לשביביה. תא חזי, יונה, בגין דלא בעא למהו בשליחותא דמאריה, כמה בני נשא הוו אתאבידו בגיניה בימא, עד דכלהו אהדרו עלוי, ודאינו ליה בדינא בימא, וכדין אשתזיבו כלהו, וקודשא בריה הוא חס עליה לבתר, ושזיב כמה אוכלסין בעלמא. אימתי. פד אהדר למאריה מגו עקתיה. הדא הוא דכתיב, (יונה ב) קראתי מצרה לי אל יי ויענני. וכתוב, (תהלים קיח) מן המצר קראתי יה ויענני במרחב יה וגו'.

רשע אחד בעולם - בגללו יש קלקול לכמה אחרים. אוי לרשע, אוי לשכנו! בא ראה, יונה, משום שלא רצה ללכת בשליחות רבונו, כמה אנשים היו אוכדים בגללו ביס, עד שכלם חזרו עליו ודנו אותו בדין ביס, ואז נצלו כלם, ואחר כך הקדוש ברוך הוא רחם עליו, והציל כמה אוכלוסים בעולם. מתי? כשחזר לרבונו מתוך צרותו. והו שכתוב (יונה ב) קראתי מצרה לי אל ה' ויענני. וכתוב (תהלים קיח) מן המצר קראתי יה ויענני במרחב יה וגו'.

רעיא מהימנא

פסקו דא, היא מצות תשובה. ודא איהי בינה. ובעוונותינו מדתרב בי מקדשא, לא אשתאר לנו אלא ודוי דברים לבד, ודא מלכות. ומאי בינה. בן י"ה. והאי בן, ו' איהו ודאי. וכל מאן דחזר בתיובתא, כאלו חזר את ה' לאת ו', דאיהו בן י"ה, ואשתלים ביה יהו"ה. ודא איהו תשובה, תשוב ה' ודאי לגבי ו'.

דאת ה' ודאי איהו ודוי דברים, ורזא דמלה, (הושע יד) קחו עמכם דברים ושובו אל יי אמרו אליו וגו' ונשלמה פרים שפתינו. ודדאי כד בר נש איהו חוטא, גרים לאתרחקא ה' מאת ו'. דאסתלק בן י"ה, דא יה"ו, מאת ה'. ובגין דא אתתרב בי מקדשא, ואתרחקו ישראל מתמן, ואתגלו ביני עממיא. ובגין דא, כל מאן דעביד תשובה, גרים לאחזרא ה' לאת ו', ופורקנא בדא תליא. ובגין דא הכל תלוי בתשובה. דכף אמרו קדמאי, כל הקצים פלו, ואין הדבר תלוי אלא בתשובה, דאיהו שלימו דשמיה.

ועל דא (יחזקאל כ) ואעשה למען שמי. ועוד (ישעיה מח) למעני למעני אעשה. ואם לאו חזרין, אנא אעמיד לון מלכא, שקשין גזרותיו משל פרעה, ויחזרון על בריהיהו. דדא הוא דכתיב ושבת עד יי אלהיה, עד יהו"ה ודאי.

ותשובה דא אתקריאת חיים, (משלי ד) פי ממנו תוצאות חיים, דאינון נשמתין דישראל. ואיהו הכל דנפק ועאל בפומא דבר נש, בלא עמל ובלא גיעה. ה' דבהבראם. ועלה אתמר, (דברים ח) פי על כל מוצא פי יי יחיה האדם. והיא על רישיה דבר נש. עלה אתמר, (במדבר יב) ותמונת יי ביט. (תהלים ט) אף בצלם יתהלך איש.

ובגין דאיהי על רישיה דבר נש, אסיר ליה לבר נש למיזל ארבע אמות בגלוי דרישא, דאם היא אסתלקת מעל רישיה דבר נש, מנד אסתלקו חיים מגיה. ואי תימא דכף שריא על אומין דעלמא, אף על גב דלא

רעיא מהימנא

מצודה זו היא מצות תשובה, וזוהי בינה. ובעוונותינו, משתרב בית המקדש, לא נשאר לנו אלא ודוי דברים לבד, וזו מלכות. ומה זה בינה? בן י"ה. ובן זה הוא ו' ודאי. וכל מי שחזר בתשובה, כאלו החזיר ה' לאות ו', שהיא בן י"ה, ונשלם בו יהו"ה. וזוהי תשובה - תשוב ה' ודאי לו'.

שאות ה' ודאי היא ודוי דברים, וסוד הדבר - (הושע יד) קחו עמכם דברים ושובו אל ה' אמרו אליו וגו' ונשלמה פרים שפתינו. שודאי כשאדם חוטא, גורם להרחיק ה' מאות ו'. שמשלק בן י"ה, זה יה"ו, מאות ה'. ולכן תרב בית המקדש, והתרחקו ישראל משם וגלו לבין העמים. ומשום זה, כל מי שעושה תשובה, גורם להחזיר ה' לאות ו', והגאלה תלויה בזה. ומשום זה הכל תלוי בתשובה. שכל כף אמרו הראשונים, כל הקצים פלו, ואין הדבר תלוי אלא בתשובה, שהיא שלמות שמו'.

ועל כך, (יחזקאל כ) ואעשה למען שמי. ועוד, (ישעיה מח) למעני למעני אעשה. ואם לא חזרתי, אני אעמיד להם מלך שקשים גזרותיו משל פרעה, ויחזרו בעל פרחם. זהו שכתוב (דברים יד) ושבת עד ה' אלהיך, עד יהו"ה ודאי.

ותשובה זו נקראת חיים, (משלי ד) פי ממנו תוצאות חיים, שהם נשמות ישראל. והוא הכל שיוצא ונכנס בפי האדם בלא עמל ובלא גיעה, ה' של הבראם, ועליו נאמר (דברים ח) פי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם. והיא על ראש האיש, עליה נאמר (במדבר יב) ותמונת ה' ביט. (תהלים ט) אף בצלם יתהלך איש. ומשום שהיא על ראש האיש,

אסור לו לאדם ללכת ארבע אמות בגלוי ראש, שאם היא מסתלקת מעל ראשו של האדם, מיד מסתלקים ממנו החיים.

ואם תאמר שכף שורה על ראש אמות העולם, אף על גב שלא נבראו בהם שמים וארץ וכל תולדותיהם - לא שורה ודאי.

שמשה בקש מהקדוש ברוך הוא שלא תשרה שכניה על אמות העולם, ונתן לו. ההכל העומד על אמות העולם מאיפה יוצא? או על הרשעים שהם ערב רב, מערבים עם ישראל? אלא ודאי לא כל הפנים שוים. אפלו ישראל אינם שוים, כל שפן אחרים.

א"ל ודאי על דמות זו של אות ה' פרושה, מתנה טובה יש לי בבית גנוי ושבת שמה. וכשהיא שורה על ישראל, אין להם יגיעה ולא שעבוד, ובה נפש עמלה ויגיעה (שמות לב) שבת וינפש.

שנפש אחרת יש על ראש האדם, שנקראת עבד, והיא דמות על האיש, והוא עבד המלך, שמנענעת כל איברי האדם ללכת בדרךים טובות ולקיים בהם רמ"ח מצוות, להשרות עליהם ה' של בהבראם, שכף עולה הבראם לרמ"ח.

ודיוקן אחר על ראשו, שנקרא יראה, וזה י'. ועליהם נאמר, ויברא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים. שתי דמיות טובות, שהם זכר ונקבה. זכר מצד האות י', נקבה מצד האות ה'.

ושתי אותיות מעוררות את האדם לתורה ולמצוה. י' יראה, וזוהי על ראש האדם, וממנה תפגס על ראש האדם שלא יעבר על מצוות לא תעשה. ה' אהבה על ראשו של האדם, וממנה נכנסת אהבת הקדוש ברוך הוא על רמ"ח איבריו לקיים בהם מצוות עשה. ו' היא על ראש האדם, וממנה פגס על פה האדם דבורים ללמד בתורה. וזוהי קחו עמכם דברים ושובו אל ה'. ובזה שתהיה בכם היראה והאהבה והתורה, יתור יהו"ה

אתברי בהון שמיא וארעא וכל תולדין דבהון. לא שרניא ודאי, דמשה בעא מקודשא בריה הוא, דלא תשרי שכניה על אומין דעלמא, ונהיב ליה. הבלא דקנימא על אומין דעלמא מאן נפקא. או על חייביא דאינון ערב רב מעורבין עם ישראל. אלא ודאי לית כל אפיית שוין, אפילו ישראל לאו אינון שוין, כל שפן אתרנין.

אלא ודאי על האי דיוקנא דאת ה' אוקמוה, מתנה טובה יש לי בבית גנוי ושבת שמה. וכד האי שרניא על ישראל, לית לון יגיעה ולא שעבוד. ובה נפש עמלה ויגיעה (שמות לב) שבת וינפש.

דנפש אחרא אית על רישיה דבר נש, דאתקריאת עבד. ואיהו דיוקנא על בר נש. ואיהי עבד דמלכא, דמנענעא כל אברין דבר נש, למייל בארחין טבין, ולקנימא בהון רמ"ח פקודין, לשרניא עלייהו ה' דבהבראם, דכף סליק הבראם לרמ"ח.

ודיוקנא אחרא על רישיה, דאתקריאת יראה, ודא י'. ועלייהו אתמר, (בראשית א) ויברא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים. תרין דיוקנין טבין, דאינון דכר ונוקבא. דכר מסטרא דאת י'. נוקבא מסטרא דאת ה'.

ותרין אתוון אתערין ליה לבר נש לתורה ולמצוה. י' יראה, ודא איהי על רישיה דבר נש, ומנה ייעול דחילו ללכא דבר נש, למדחל מקודשא בריה הוא, ולנטרא גרמיה דלא יעבר על פקודין דלא תעשה. ה' אהבה על רישיה דבר נש, ומניה עאל רחימו דקודשא בריה הוא, על רמ"ח אברין דיליה, לקנימא בהון פקודין דעשה. ו' איהי על רישיה דבר נש, ומניה ייעול על פומא דבר נש מלולין לאולפא באורייתא.

ובהא קחו עמכם דברים ושובו אל י'. ובהאי דיהא יראה ללב האדם לירא מהקדוש ברוך הוא ולשמר את עצמו שלא יעבר על מצוות לא תעשה. ה' אהבה על ראשו של האדם, וממנה נכנסת אהבת הקדוש ברוך הוא על רמ"ח איבריו לקיים בהם מצוות עשה. ו' היא על ראש האדם, וממנה פגס על פה האדם דבורים ללמד בתורה. וזוהי קחו עמכם דברים ושובו אל ה'. ובזה שתהיה בכם היראה והאהבה והתורה, יתור יהו"ה

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהִלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

The Chofetz Chaim and the Chazon Ish

In The Letters Of The Chofetz Chaim (page 14, letter 3), his son Rav Aryeh Leib relates about his father that **he held the wisdom of Kabbalah very dear, saying that it is one of the most lofty parts of Torah, and he was accustomed to say that without the secrets of the Torah, we are groping in darkness.** In the sefer Meir Einei Yisroel (vol. 3, page 556) it says that Rav Shlomo told him about his Rebbi the Chofetz Chaim that **every Shabbos he learned the Zohar on the parshah.** He also told others to learn the Zohar on the parshah, **even bachurim.** In the sefer Maaseh Ish (Vol. 3, page 98) it says that Maran the Chazon Ish said to Rav Shmerayahu Greinman that **there is no better mussar sefer than the Zohar.** (International Zohar Foundation - 0548436784).

שיעורי זוהר הקדוש

לתועלת הציבור אנו מבקשים לעדכן אותנו על שיעורי הזוהר הקדוש המתקיימים באיזור מגורכם. נא לפרט מקום השיעור, מוסר השיעור, ימים, שעות, מספר משתתפים וכד'. טלפון: 02-6500828. או פקס: 02-9951300. נשמח לבוא לעזרתכם במשלוח ספרים וכד' לייעול הלימוד. כמו"כ אנו מחפשים מתנדבים לחלוקת ספרים בכל רחבי הארץ, הודיעו לנו ויהא זה לתועלת ולחיזוק לימוד הזוה"ק, ועי"ז נזכה במהרה להבטחת הרשב"י זי"ע בדא יפקון מן גלותא ברחמי בב"א.

**[לקבלת ספרים חינם לחלוקה: 0548-436784,
"מפעל הזוהר העולמי" שע"י מוסדות האלמין]**

.Sunday Parshas Vayeshev, Elad

“,To the Admor shlita, author of “Erkah shel Sha’ah

I was shocked to hear that in a “Chareidi” newspaper it was written in the name of **Maran Hagaon Rav Chaim Kanievsky** shlita that bachurim should not learn the Zohar Hakodesh, chas v’shalom. I went to Rav Kanievsky shlita and asked him if it was true. He replied as follows: many things are said over in my name. Why are you so alarmed? Chas v’shalom that I should say that. On the contrary **I heard from the Chazon Ish that there is no more inspirational mussar sefer than the Zohar** Hakodesh, and it is a holy obligation for bnei Torah to learn it. I am writing this to the Admor to strengthen his hands. With Torah blessings

,A.Y.S Bugnim

.Rav in Elad